

Lov som denne, naar den træder ud i Livet, vil blive udnyttet godt. Denne Forhaabning er saa meget mere begrundet, som der i en Aarrække fra Arbejdernes Side herhjemme har været udfoldet en stor Virksomhed paa dette Omraade, der fortjener den største Tak og Paaskønnelse. Ca. 61 Foreninger have efterhaanden taget Spørgsmaalet op og yde deres Medlemmer Arbejdsløshedshjælp. Der er siden 1899 gennem disse Foreninger udbetalt godt 3 Mill. Kr. til arbejdsløse Medlemmer.

Som Forslaget nu foreligger, er det enstemmigt vedtaget i det andet Ting. Man har fra de forskellige Partier slaaet af paa Særønsker i Erkendelse af det heldige i, at Kasserne snarest komme til at virke. Jeg haaber ogsaa, at man fra dette Ting vil yde sit Bidrag til, at Loven snarest maa blive gennemført. Det er af Vigtighed, ikke blot, fordi denne Foranstaltning sikkert i sig selv vil vise sig særdeles gavnlige, men ogsaa, fordi det Tidspunkt, vi nu befinde os paa, er gunstigt for en videre Udvikling af hele denne Sag. Det er Opgangstider for Øjeblikket, og navnlig under saadanne vil man altid lettest hos Arbejderne omkring i de forskellige Fag kunne skaffe Ørenlyd for Forsikringstanken. Med disse Bemærkninger, hvortil jeg foreløbig skal indskrænke mig, skal jeg anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Pagh: At Arbejdsløshed er et stort Onde, der ikke blot føles af det enkelte Individ i Samfundet, men ogsaa af dette i sin Helhed, turde være ubestrideligt. Spørgsmaalet om, hvorledes man fra Statens Side bedst kan gribe ind her og i nogen Maade bøde paa Arbejdsløshedens ulykkelige Virkninger, har derfor i adskillige Aar staaet paa Dagsordenen ikke blot her i Danmark, men ogsaa i andre Lande, hvor man med god Villie søger at raade Bod paa Samfundets forskellige Brøst. Herhjemme har saaledes Rigsdagen allerede tidligere beskæftiget sig med Spørgsmaalet om, hvorledes man kunde løse den vanskelige sociale Opgave at etablere en Forsikring mod Arbejdsløshed, og navnlig har dette været Tilfældet i Folketinget, hvor for nogle Aar siden den daværende Folketingsmand for Randers, Poul Rasmusen, ind-

bragte et Forslag, som i væsentlige Punkter stemmer med det, der nu foreligger til Behandling, indbragt af Regeringen, efter at være udarbejdet af den Kommission, som for nogle Aar siden blev nedsat til Overvejelse af Spørgsmaalet om en almindelig Invaliditets- og Alderdomsforsikring. Det foreliggende Forslag, der i det væsentlige er vedtaget af Folketinget i den Skikkelse, hvori det blev fremsat, bygger jo paa det meget gode og sunde Princip: Hjælp til Selvhjælp og er formet paa lignende Maade som Sygekasseloven. Og de Erfaringer, som man gennem de statsanerkendte Sygekassers Virksomhed har indhøstet, have ogsaa været vejledende ved Udarbejdelsen.

Jeg skal ikke trætte det høje Ting med nogen længere Udvikling af Lovforslagets Indhold. Den højtærede Minister har allerede fremsat en kort Redegørelse derfor, og jeg kan i øvrigt henvise til den udførlige Begrundelse, der findes i den Forslaget ledsagende Kommissionsbetænkning. Jeg vil meget anbefale dette høje Ting at vedtage Forslaget, som det nu foreligger. Jeg er Medlem af den Kommission, der har udarbejdet det, og jeg kan sige, at det har i Kommissionen været Genstand for den nøjeste Overvejelse. Saa vel fra et forsikringsteknisk Standpunkt som fra faglig Side har man paa det nøjeste gennemgaaet de forskellige Paragraffer. Som ogsaa den højtærede Minister pegede paa, har der i Kommissionen været Meningsforskel om forskellige Bestemmelser, men under Hensyn til, at man fra alle Sider meget ønskede denne Sag hurtig fremmet, er der vist Resignation, og man har sluttet sig sammen om det Forslag, vi nu have liggende for os. Den samme Resignation har gjort sig gældende i Folketinget. Ogsaa dér var der forskellige Meninger om et og andet Punkt i Lovforslaget; men man var af den Mening, at det gjaldt om snarest at faa det gennemført. Det havde da ogsaa det Held at blive vedtaget enstemmigt med Tilslutning af alle de forskellige Partier. Jeg ønsker Forslaget her en lignende Skæbne, og jeg henstiller til ærede Medlemmer her i Tinget, at de, selv om de maatte være mindre tilfredse med enkelte Bestemmelser, dog resignere og tage Lovforslaget, som det nu